

Statens helsepersonellnemnd - HPN-2010-95

Myndighet	Statens helsepersonellnemnd - Vedtak.
Dato	2010-11-23
Doknr/publisert	HPN-2010-95
Stikkord	Klage over vedtak om tilbakekall av autorisasjon som jordmor jf. helsepersonelloven § 57.
Sammendrag	<p>Tilbakekall av autorisasjon som jordmor - fysisk svekkelse. Helsetilsynets vedtak ble omgjort til begrenset autorisasjon. Nemnda kom til at klageren ikke var uegnet for sitt yrke, men at hennes autorisasjon måtte begrenses, jf. § 59a. Klageren hadde siden ungdommen hatt diabetes mellitus type 1. Hun hadde arbeidet som jordmor eller sykepleier i fjorten år. Det hadde, slik nemnda forsto det, ikke vært noen forverring av sykdommen disse årene, og klageren synes å ha god kontroll med sin sykdom. Det var derfor ikke grunnlag for å si at klagerens sykdom innebar en fysisk svekkelse som i dag gjorde henne uegnet for yrket som jordmor. Vilkårene for tilbakekall av autorisasjon var da ikke til stede. Nemnda mente imidlertid det kunne være en fare for pasienters sikkerhet om klageren fikk føling/hypoglykemi mens hun var alene som jordmor hos en pasient. Pasienter som har hatt sykdommen lenge, slik klageren har hatt, vil ikke alltid merke at de har hypoglykemi. Klagerens autorisasjon ble derfor begrenset slik at hun ikke kan gå alenevakt i fødeavdeling eller fødestue, eller ta hjemmefødsler alene. Hun skal ikke gå nattevakt. Hun må opplyse arbeidsgiver om sin sykdom. Det ble overlatt til Helsetilsynet å vurdere ytterlige vilkår knyttet til oppfølging og kontroll av klagerens sykdom.</p>
Saksgang	Saksnummer: 10/95.
Parter	Klager: A.
Forfatter	Hans Hugo Kristoffersen, Kirti Mahajan Thomassen, Kristel Heyerdahl, Marte Kvittum Tangen, Åse Senning, Knut Dalen, Atle Larsen.

Saken gjelder: Klage over vedtak om tilbakekall av autorisasjon som jordmor jf. helsepersonelloven § 57.

Sakens bakgrunn:

Klageren har autorisasjon som hjelpepleier, sykepleier og jordmor. Hun fikk autorisasjon som sykepleier i 1982 og som jordmor i 1986.

Klageren var ansatt ved Kvinneklinikken ved V sykehus da hendelsen som utløste tilsynssaken fant sted. Hun hadde da vært ansatt som jordmor ved sykehuset siden 1986. I perioden 1991-1996 arbeidet hun som diabetessykepleier ved samme sykehus, før hun gikk tilbake til arbeidet som jordmor ved fødeavdelingen.

Statens helsetilsyn tilbakekalte klagerens autorisasjon som jordmor i vedtak av xx 2010. Det ble lagt til grunn at klagerens diabetessykdom (diabetes mellitus 1) innebar en fysisk svekkelse som gjorde henne uegnet til å utøve jordmoryrket.

Vedtaket ble påklaget xx 2010 av advokat B på vegne av klageren. Statens helsetilsyn opprettholdt tilbakekallsvedtaket, og oversendte den xx 2010 saken til Statens helsepersonellnemnd for klagesaksbehandling.

Klageren har anført at det ikke er grunnlag for å tilbakekalle hennes autorisasjon som jordmor.

Grunnvilkåret for tilbakekall av autorisasjon er at helsepersonellet må være «uegnet» til å utøve yrket. Terskelen for tilbakekall av autorisasjon er således høy. Det anføres at diagnosen diabetes mellitus 1 i utgangspunktet ikke kan anses som en fysisk svekkelse i helsepersonellovens forstand. Ut fra den medisinerings som i dag finnes, er det neppe naturlig å forstå lovgiver slik at denne type diagnose skal omfattes av begrepet «fysisk svekkelse». Dette ville være i strid med diskriminerings- og tilgjengelighetsloven.

Subsidiært anføres det at svekkelsen uansett ikke gjør klageren uegnet til å utøve jordmoryrket forsvarlig. Klageren representerer ikke en fare for pasientsikkerheten, og tilliten til helsevesenet vil ikke bli svekket dersom hun gis anledning til å arbeide som jordmor.

Videre er det vist til at klageren har opplevd at flere av hennes kollegaer har gjort lignende feil som hun selv har gjort, uten at ledelsen har reagert på tilsvarende måte overfor disse.

De episodene klagerens kollegaer har hevdet har vært utslag av føling, er ikke mer enn det som må karakteriseres som små forsømmelser som det i et langt yrkesliv vil være vanskelig å komme utenom. Det er ikke holdepunkter for å legge til grunn at episodene skyldes klagerens diabetes.

Klageren har fremlagt sin journal fra behandlingen ved Medisinsk poliklinikk ved W sykehus. Av denne fremgår det at klageren har et ansvarsbevisst forhold til sin sukkersyke. Det påpekes at overlege C i erklæring av xx 2010 ikke kan «forstå at hun ikke skal kunne fortsette sitt arbeid som jordmor». Det er etter klagerens oppfatning ikke grunnlag for å hevde at det er fare for at hun ikke selv er i stand til å oppdage eller forstå konsekvensene av hypoglykemi under sitt arbeid. Hun er derfor ikke uegnet til å utøve yrket som jordmor grunnet fysisk svekkelse.

Klageren mener for øvrig at selv om lege C har gitt HELFO en objektiv vurdering av sykdommen i forbindelse med søknader om økonomisk støtte, så har det vært nødvendig å argumentere med de mest negative følger av hennes diagnose for å bli hørt. I møte med nemnda opplyste klageren at HELFO nå har innvilget dekning av utgifter til Insuman infusat.

Klageren møtte i nemnda sammen med sin advokat, og redegjorde for saken.

Statens helsetilsyn bemerket ved oversendelsen til nemnda at de i sitt vedtak ikke hadde lagt til grunn at diabetes mellitus type 1 er å anse som en «fysisk svekkelse» som sådan. De fant at sykdommen slik den artet seg hos klageren, var å anse som en fysisk svekkelse i helsepersonellovens forstand. Tilsynet fant ikke at det fremkom nye opplysninger i saken som skulle tilsi omgjøring av tidligere vedtak.

Nemndas bemerkninger

Innledningsvis bemerket nemnda at den ikke har funnet grunn til å drøfte hvorvidt de forholdene som lå til grunn for irettesettelse og advarsel fra klagerens arbeidsgiver i 2001 og 2005, utgjør grove pliktbrudd jf. hpl. § 4. Nemnda finner heller ikke grunn til å vurdere hvorvidt klagerens opptreden under fødselshjelp den 9. november 2008, herunder religiøse ytringer, eventuelle faglige feil og brudd på journalføringsplikten, utgjør grove pliktbrudd jf. hpl. § 4. Statens helsetilsyn konkluderte med at disse forholdene, verken hver for seg eller samlet, utgjorde grove pliktbrudd som gjør klageren uegnet til å utøve jordmoryrket forsvarlig.

Spørsmålet for nemnda er således om klagerens diabetes innebærer en fysisk svekkelse som gjør henne uegnet til å utøve jordmoryrket forsvarlig jf. hpl. § 57.

Etter nemndas vurdering er ikke klageren uegnet for sitt yrke, men hennes autorisasjon må begrenses jf. hpl. § 59a.

Klageren har hatt diabetes mellitus type 1 siden ungdommen. Hun har arbeidet som jordmor siden 1986, også da hun i 1991-1996 arbeidet som diabetessykepleier tok hun enkelte vakter som jordmor. Det har slik nemnda forstår det ikke vært noen forverring av sykdommen disse årene, og klageren synes å ha god kontroll med sin sykdom. Det vises til lege C's erklæring av xx 2010. Det er derfor ikke grunnlag for å si at klagerens sykdom innebærer en fysisk svekkelse som i dag gjør henne uegnet for yrket som jordmor. Vilklårene for tilbakekall av hennes autorisasjon jf. hpl. § 57 er da ikke til stede.

Nemnda mener imidlertid det kan være en fare for pasienters sikkerhet om klageren får føling/hypoglykemi mens hun er alene jordmor hos en pasient. Det vises til at diabetes mellitus type 1 krever regelmessige blodsukkerkontroller og insulinsubstitusjon. Behandling med insulin kan utløse insulinfølger/hypoglykemi, som igjen kan medføre nevrohypoglykemi, bevisstløshet og kramper. Nevrohypoglykemi kan nedsette dømmekraften og oppmerksomheten hos pasientene, uten at bevisstheten nødvendigvis bortfaller. Hypoglykemi kan inntre brått og uventet. Pasienter med diabetes mellitus type 1 som har hatt sykdommen lenge, slik klageren har, vil ikke alltid merke at de har hypoglykemi. Dersom det skulle oppstå hypoglykemi under en fødsel vil dette utgjøre en stor risiko for pasienten dersom det ikke finnes annen jordmor som kan tre inn.

Nemnda har derfor funnet det nødvendig å begrense klagerens autorisasjon slik at hun ikke skal arbeide alene som jordmor. Dette innebærer at hun ikke kan gå i alenevakt i fødeavdeling eller fødestue, eller ta hjemmefødsler alene. Hun skal ikke gå nattevakt. Hun må også opplyse arbeidsgiver om sin sykdom. Det overlates til Statens helsetilsyn å vurdere ytterligere vilkår knyttet til oppfølging og kontroll av klagerens sykdom. Klageren må kontakte Statens helsetilsyn for å få utstedt en begrenset autorisasjon.

Med henvisning til vilklårene i hpl. § 59a vil nemnda bemerke at advarsel ikke fremstår som et mulig alternativ i en sak som denne.

Begrensningen i klagerens autorisasjon er etter nemndas syn ikke et uforholdsmessig inngrep. Det vises til at det er hensynet til sikkerhet for pasienter og tillit og kvalitet i helsevesenet som er det sentrale, ikke hensynet til det enkelte helsepersonell.

Klagen har delvis ført frem og det påklagede vedtak omgjøres slik at det gjøres begrensninger i klagerens autorisasjon jf. hpl. § 59a.

Vedtaket er enstemmig.

Konklusjon: Statens helsetilsyns vedtak av xx 2010 omgjøres slik at klagerens autorisasjon begrenses i tråd med ovenstående.